Lietas Nr. 131041513
Lietas arhīva Nr. 1-0415-13

**SPRIEDUMS**
**Latvijas Republikas vārdā**

Rīgā 2013.gada 12.novembrī

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesnese D.Treija rakstveida procesā Rīgā Baložu ielā 14, izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu SIA „ARARAT" sūdzībā par Valsts darba inspekcijas 2013.gada 14.jūnija lēmumu Nr.04/289-2013-01-09/534.

**Aprakstošā daļa**

2012.gada 15.maijā Rīgas reģionālās Valsts darba inspekcijas (turmāk — RRVDI) inspektore K.Štokmane sastādīja SIA „ARARAT", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.018039, kurā norādīts, ka 2012.gada 12.aprīlī Rīgas pārvaldes Valsts robežsardzes amatpersonas veica SIA „ARARAT" *(turpmāk — SIA)* struktūrvienības — Vienības gatvē 121, Rīgā, pārbaudi, kuras laikā tika konstatēts, ka SIA struktūrvienība bez rakstveidā noslēgta darba līguma tika nodarbināts /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/. 2012.gada 20.aprīlī, plkst.19.50, RRVDI amatpersonas veica SIA struktūrvienības — Vienības gatvē 121, Rīgā, pārbaudi, kuras laikā tika konstatēts, ka SIA struktūrvienībā bez rakstveidā noslēgta darba līguma tika nodarbināts /pers. E/. Līdz ar to ir pārkāpta Darba likuma 28.panta pirmā daļa un 40.panta pirmā daļa, un izdarīts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa *(turpmāk — Kodekss)* 41.panta otrajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums.

Ar RRVDI inspektores K.Štokmane 2012.gada 23.maija lēmumu Nr.13L-593-2012-006 par administratīvā soda uzlikšanu *(turpmāk — Sākotnējais lēmums)* par minētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu SIA saukta pie administratīvās atbildības, uzliekot naudas sodu Ls 3000 apmērā.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, 2012.gada 14.jūnijā SIA to pārsūdzējusi augstākai iestādei — Valsts darba inspekcijai.

Ar Valsts darba inspekcijas *(turpmāk — augstāka iestāde)* 2013.gada 14.jūnija lēmumu Nr.04/289-2013-01-09/534 *(turpmāk — Lēmums)* nolemts Sākotnējo lēmumu grozīt, nosakot naudas sodu Ls 2500 apmērā.

Lēmums pamatots ar turpmāk norādītiem argumentiem.

Augstāka iestāde secināja, ka administratīvā pārkāpuma lietā nav strīda par /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ nodarbināšanas faktu SIA, bet ir strīds par to, vai minētās personas SIA bija nodarbinātas ar rakstveidā noslēgtiem darba līgumiem.

Lietai pievienotie dokumenti apstiprina normatīvo aktu pārkāpuma faktu un uzliktā soda pamatotību konkrētā administratīvā pārkāpuma lietā.

Augstāka iestāde, vērtējot Darba likuma 28.panta pirmo daļu un 39.pantu, secināja, ka darba līgums slēdzams rakstveidā, kad notikusi vienošanās par veicamo darbu, darba samaksu, darbinieka turpmāku pakļaušanos noteiktai darba kārtībai un darba devēja rīkojumiem, turklāt darba līgums ir spēkā neatkarīgi no tā, vai puses vienojušās par konkrētu darba samaksas apmēru. Likumdevējs kā obligāti ievērojamu pienākumu ir noteicis darba līguma noslēgšanu rakstveidā pirms darbinieks uzsācis veikt darbu, kā arī noslēgto darba līgumu uzskaiti. Tādējādi secināms, ka darba devējam nav tiesību ļaut darbiniekam uzsākt darbu līdz rakstveidā nav noslēgts darba līgums un darba devēja pienākums ir nodrošināt tādu darba organizāciju un kontroli, lai netiktu pieļauts darbs bez rakstveidā noslēgta darba līguma.

2012.gada 12.aprīlī Valsts robežsardze, veicot pārbaudi SIA objektā, konstatēja, ka /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/ veica auto mazgātāja darbu objektā. Šo faktu apstiprina lietai pievienotie 2012.gada 12.aprīļa iepriekš minēto personu rakstveida paskaidrojumi. To, ka auto mazgātāja darbu objektā veica /pers. E/, apliecina lietas materiāliem pievienotais akts par konstatētajiem faktiem, kurā savu sniegto ziņu patiesumu /pers. E/ apliecinājis ar savu parakstu. Ņemot vērā minēto, augstāka iestāde secinājusi, ka /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ ir pakļāvušies noteiktajai darba kārtībai un darba devēja rīkojumiem. Turklāt SIA un iepriekš minētās personas bija vienojušās par darba uzsākšanu.

Augstāka iestāde, izvērtējot lietā esošos materiālus secināja, ka konkrētā administratīvā pārkāpuma lietā nav pieļauti procesuāli pārkāpumi.

/pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ 2012.gada 7.maijā sniegtajiem paskaidrojumiem par to, ka darbu SIA veica ar noslēgtiem rakstiskiem darba līgumiem, augstāka iestāde nepiešķir ticamību, jo SIA ir viņu darba devējs, tie strādā darba devēja pakļautībā un ir atkarīgi no tā, līdz ar to darba devējs var ietekmēt darbiniekus sniegt darba devējam labvēlīgākus paskaidrojumus. Turklāt iepriekš minētās personas paskaidrojumus ir sniegušas pēc RRVDI amatpersonu pārbaudes. RRVDI amatpersona ir pamatoti uzskatījusi par

ticamāko pārbaudes brīdi, proti, 2012.gada 12. un 20.aprīli, jo Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka vēlāk iesniegtie pierādījumi rada lielākas šaubas par to ticamību.

SIA pilnvarotās pārstāves 2012.gada 8. un 15.maija paskaidrojumus par to, ka ar /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ bija noslēgti darba līgumi, augstāka iestāde vērtē kritiski, jo tie ir vērsti uz to, lai izvairītos no administratīvās atbildības un tie ir pretrunā ar lietā esošajiem pierādījumiem. Turklāt saskaņā ar Valsts ieņēmumu dienesta 2012.gada 23.aprīļa (plkst.15.13) datu noliktavas datiem, SIA nav iesniegusi ziņas par /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ kā par darba ņēmējiem, un saskaņā ar 2012.gada 15.maija datu noliktavas datiem, SIA nav iesniegusi ziņas par /pers. E/ un tas norāda uz SIA nodomu nodarbināt darbiniekus bez rakstveidā noslēgtiem darba līgumiem.

Lietai pievienotais video ieraksts apstiprina normatīvo aktu pārkāpuma faktu.

Izvērtējot lietā esošos materiālus un faktiskos konkrētās administratīvā pārkāpuma lietas apstākļus, augstāka iestāde atzīst, ka Sākotnējā lēmumā ietvertais pamatojums par to, vai SIA ir vainīga un sodāma par administratīvā pārkāpuma, kas paredzēts Kodeksa 41.panta otrajā daļā, izdarīšanu, ir pareizs un pilnībā pietiekams. SIA, nodarbinot personas bez rakstveidā noslēgtiem darba līgumiem, ir pārkāpusi Darba likuma 28.panta pirmajā daļā un 40.panta pirmajā daļā noteikto un tai iestājas administratīvā atbildība saskaņā ar Kodeksa 41.panta otrās daļas regulējumu. Darba līguma nenoslēgšana, pastāvot darba tiesisko attiecību pazīmēm, ir prettiesiska un administratīvi sodāma rīcība.

Augstāka iestāde, izvērtējot Sākotnējā lēmumā norādītos apsvērumus piemērojamā nauda soda apmēra noteikšanai, secināja, ka tie izdarīti atbilstoši konkrētajai situācijai. Vienlaikus konstatēja, ka 2013.gada 29.maijā ir stājušies spēkā grozījumi Kodeksā, ar ko mīkstināts sods par SIA izdarītu pārkāpumu. Līdz ar to augstāka iestāde atzina, ka SIA piemērotais naudas sods samazināms no Ls 3000 uz Ls 2500.

Samērojot SIA zaudējumus un labumu, ko iegūst sabiedrība, augstāka iestāde secināja, ka konkrētā gadījumā juridiskās personas intereses tiek mazāk aizskartas, nekā tiks gūts sabiedriskais labums — darba devējs tiks mudināts savlaicīgi rūpēties par darbinieku aizsardzību un ievērot darbinieka tiesības.

Nepiekrītot augstākas iestādes Lēmumam, SIA (*turpmāk — sūdzības iesniedzēja*) to pārsūdzēja Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā, lūdzot to atcelt pilnībā.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka Lēmumā minētās personas /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ tika nodarbinātas saskaņā ar 2012.gada 10.aprīļa noslēgtajiem rakstveida darba līgumiem. To apstiprina Darba līgumu reģistrācijas žurnāls, kurā norādīts, ka iepriekš minētajām personām darba ņēmēju statuss noteikts ar 2012.gada 11.aprīli. Iepriekš minēto personu kā darba ņēmēju 2012.gada 10.aprīlī parakstītie darba līgumi ar SIA par darba tiesisko attiecību uzsākšanu ar 2012.gada 11.aprīlī, 2012.gada 8.maija SIA ,,Mācību centrs Liepa" darbinieka /pers. L/ RRVDI sniegtais paskaidrojums, kurā ir norādīts, ka iepriekš minētās personas—auto mazgātāji darbā ir pieņemti, sākot ar 2012.gada 11.aprīli, 2012.gada 15.maija SIA ,,AGA un Partneri" direktores RRVDI sniegtais paskaidrojums, kurā norādīts, ka ar iepriekš minētajām personām darba attiecības tika noformētas ar 2012.gada 11.aprīlī.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka darba līgumi ar /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ noslēgti 2012.gada 10.aprīlī atbilstoši Darba likuma 28.panta pirmajai daļai un 40.panta pirmajai daļai. Kā pirmo darba tiesisko attiecību uzsākšanas diena līgumu 1.3.punktā, nosakot 2012.gada 11.aprīli. Atbilstoši darba līgumu 5.6.punktam, iepriekš minētajām personām tika noteikts 17 dienu darba laiks mēnesī. Saskaņā ar iekšējo darbu organizāciju, kā pirmā faktiskā darba diena automazgātuvē tika noteikta 2012.gada 12.aprīlis. To iepriekš minētās personas savos 2012.gada 12.aprīļa paskaidrojumos ir norādījušas Valsts Robežsardzes ( *turpmāk— VRS*) amatpersonām—pārbaudes veicējiem.

Lēmumā ir norādīts, ka 2012.gada 12.aprīlī Rīgas pārvaldes VRS amatpersonas ir veikušas pārbaudi SIA struktūrvienībā— automazgātuve, kas atrodas Vienības gatvē 122, Rīgā. Minētā informācija ir apstiprināta ar administratīvās lietas materiāliem—ar iepriekš minēto personu paskaidrojumiem, kurus ir pieņēmušas VRS amatpersonas, VRS amatpersonas ziņojumu un VRS vēstuli, ar kuru pārbaudes materiāli tika pārsūtīti RRVDI.

Sūdzības iesniedzēja, pamatojoties uz Kodeksa 238.$^{1}$, 247. un 215.$^{3}$pantu, uzskata, ka VRS bija jāpieņem lēmums par paskaidrojumu un citu administratīvās lietas materiālu nosūtīšanu pēc piekritības Valsts darba inspekcijai. Iepazīstoties ar lietas materiāliem, ir redzams, ka VRS materiālus RRVDI ir pārsūtījusi tikai 2012.gada 17.aprīlī ar pavadvēstuli Nr.23/6/1753-ip, nevis ar lēmumu, kā tas ir noteikts Kodeksa 238.$^{1}$panta pirmajā daļā. Lietas materiālos nav ziņu, ka VRS būtu pieņemts lēmums par lietas materiālu nosūtīšanu pēc piekritības.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka VRS amatpersonas 2012.gada 17.aprīlī ar pavadvēstuli Nr.23/6/1753-ip, pārsūtot lietas materiālus uz RRVDI, ir pārkāpušas Kodeksa 238.$^{1}$panta pirmajā daļā noteikto lēmuma pieņemšanas termiņu, proti, tas netika izdarīts vienas diennakts laikā. Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka VRS nevarēja izmantot LAPK 238.$^{1}$panta otrajā daļā likumdevēja atrunāto izņēmuma gadījumu, kad lēmumu var pieņemt 10 dienu laikā. Par to liecina fakts, ka VRS amatpersona tikai 2012.gada 13.aprīlī par 2012.gada 12.aprīļa veikto pārbaudi sagatavoja dienesta ziņojumu augstāk stāvošai amatpersonai, lai gan nekas neliedza 2012.gada 13.aprīlī VRS pieņemt lēmumu par materiālu pārsūtīšanu RRVDI. Papildus sūdzības norāda, ka tikai 2012.gada 17.aprīlī tika sagatavota un nosūtīta pavadvēstule RRVDI, pārsūtot lietas materiālus par 2012.gada 12.aprīļa veikto pārbaudi. Lietas materiālos nav norādes vai atzīmes, kādu objektīvu no iestādes neatkarīgu apstākļu dēļ, materiāli RRVDI tika pārsūtīti piektajā dienā pēc pārbaudes veikšanas.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka VRS amatpersonu 2012.gada 12.aprīļa iegūtie paskaidrojumi nav izmantojami Valsts darba inspekcijas uzsāktajā administratīvajā procesā, jo to iegūšanas tiesiskais pamatojums nav skaidrs. Tāpat sūdzības iesniedzēja norāda, ka VRS kompetence administratīvo pārkāpumu lietās ir atrunāta Kodeksa 226.$^{1}$pantā, kurš neparedz VRS amatpersonām kontrolēt darba likumdošanas ievērošanu Latvijā rezidējošajos uzņēmumos, bet no pieņemtajiem paskaidrojumiem skaidri redzams, ka tieši ar tādu nolūku šie paskaidrojumi tika pieņemti, proti, tātad tie ir iegūti, pārkāpjot VRS amatpersonu deleģējumu, un to

izmantošana administratīvajā procesā nav pieļaujama.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka 2012.gada 12.aprīļa VRS amatpersonu pieņemtie paskaidrojumi no /pers. A/ un /pers. B/ nav parakstīti no amatpersonas puses, kura šos paskaidrojumus ir pieņēmusi, proti, nedz ailē „paskaidrojumu pieņēma", nedz citur uz šā dokumenta nav VRS amatpersonu parakstu. Līdz ar to, ievērojot Dokumentu juridiskā spēka likuma 4.pantu pirmo daļu, /pers. A/ un /pers. B/ paskaidrojumiem nav juridiska spēka un tie nav atzīstami par pierādījumiem administratīvajā lietā.

Sūdzības iesniedzēja norāda uz apstākli, ka RRVDI nav uzsākusi administratīvo lietvedību uz to materiālu pamata, kas tika 2012.gada 19.aprīlī saņemti no VRS. To apliecina arī tas, ka uz RRVDI akta par konstatētajiem faktiem (VDI-017-2) ir atzīme par to, ka tikai 2012.gada 20.aprīlī ir uzsākta administratīvā lietvedība, pie kam administratīvā lietvedība ir uzsākta tikai par /pers. E/ iespējamo nodarbinātību bez rakstveida darba līguma.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka /pers. E/ nav bijis nodarbināts un to pierāda administratīvās lietas materiāli: nepastāv darba līgums starp SIA un /pers. E/; /pers. E/ darba līgums nav reģistrēts Darba līgumu uzskaites reģistrā un par to informācija nav ievadīta VID EDS; 2012.gada 20.aprīlī /pers. A/ savā paskaidrojumā nenorāda, ka persona /pers. E/ būtu nodarbināts SIA un viņam kā brigadierim, šāda persona nav nodota tiešajā pakļautībā; SIA „Aga un partneri" direktore un SIA darbinieks savos paskaidrojumos RRVDI sniedza skaidrojumu, ka /pers. E/ nekad nav ticis nodarbināts SIA, līdz ar to nekad nav pastāvējušas darba tiesiskās attiecības starp šo personu un SIA.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka administratīvās lietas materiālos nav nekāda dokumentāla pamatojuma lēmumā izteiktajam apgalvojumam, ka /pers. E/ 2012.gada 20.aprīlī vai jebkad agrāk būtu ticis nodarbināts SIA. RRVDI uzņemtais video ir tikai fakta konstatējums, ka /pers. E/ atrodas SIA struktūrvienībā, tāpat RRVDI aktā par konstatētajiem faktiem (VDI-017-2) izdarītais ieraksts, ka 2012.gada 20.aprīlī /pers. E/ tiek nodarbināts SIA, ir amatpersonas vienpusēji izdarīts ieraksts, kuru neapstiprina neviens cits dokuments vai personas paskaidrojums. Turklāt /pers. E/ nepārvalda latviešu valodu, bet RRVDI 2012.gada 20.aprīlī sastādītais akts ir latviešu valodā. Līdz ar to ir pilnīgi skaidrs, ka /pers. E/ ir parakstījis dokumentu, kura saturs viņam nav zināms un saprotams. RRVDI amatpersonas no /pers. E/ nav pieņēmušas paskaidrojumu un līdz ar to nav izpildījušas Kodeksa 237.pantā ietverto prasību—vispusīgi un pilnīgi noskaidrot katras lietas apstākļus un nav ieguvušas pierādījuma līdzekli saskaņā ar Kodeksa 243.panta trešo daļu, proti, lietā iztrūkst /pers. E/ paskaidrojuma.

Sūdzības iesniedzēja iesniegusi pievienošanai administratīvās lietas materiāliem /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ pašrocīgu rakstītus paskaidrojumus. Sūdzības iesniedzēja vērš uzmanību uz paskaidrojumos norādīto informāciju, ka iepriekš minēto personu VRS amatpersonām sniegti paskaidrojumi ir sniegti morālas iespaidošanas un draudu ietekmē, un tie tiek atsaukti. Līdz ar to ir pieļauts būtisks procesuāls pārkāpums, kas vienozīmīgi ietekmē lietas izskatīšanas rezultātu—administratīvo aktu—lēmumu.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka lēmuma pieņemšana notika bez tās pārstāvju klātbūtnes, pārstāvjiem nebija iespēja piedalīties lēmuma pieņemšanā, un sniegt savu viedokli arī pie lietderības apsvērumu izvērtēšanas.

Sūdzības iesniedzēja nav lūgusi izskatīt sūdzību mutvārdu procesā, līdz ar to tiesa saskaņā ar Kodeksa 289.$^{6}$ panta nosacījumiem nozīmēja lietas izskatīšanu rakstveida procesā, paziņojot lietas dalībniekiem sprieduma pieejamības datumu, kā arī izskaidrojot Kodeksa 289.$^{6}$ panta ceturtajā daļā ietvertas tiesības, bet pamats tiesai pēc savas iniciatīvas pieņemt lēmumu par sūdzības izskatīšanu tiesas sēdē, nebija objektīvi konstatējams.

Pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarībā, izskatot sūdzību par augstākas iestādes Lēmumu, izvērtējusi pārsūdzētā Lēmuma tiesiskumu un pamatotību, tiesa atzīst, ka iesniegtā SIA sūdzība nav pamatota un ir noraidāma, bet pārsūdzētais Lēmums atstājams spēkā.

Lietā nepastāv strīds par to, ka SIA nodarbinājusi /pers. GA, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/.

Lietā ir strīds par to, vai SIA ar /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/ savstarpējās darba tiesiskās attiecības bija nodibinājis ar rakstveida darba līgumu, vai starp SIA un /pers. E/ pastāvējušas darba tiesiskās attiecības un, vai lēmuma pieņemšanas laikā, ir pieļauti procesuāli pārkāpumi.

Saskaņā ar Kodeksa 289.$^{6}$ panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus: 1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums; 2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; 3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; 4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; 5) kāds administratīvais sods piemērojams personai; 6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams; 7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Tiesa konkrētā lietā nekonstatē Kodeksa 289.$^{12}$ panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

Kodeksa 41.pantaotrajā daļā noteikts, ka par darba līguma nenoslēgšanu rakstveida formā—uzliek naudas sodu darba devējam—fiziskajai personai vai amatpersonai no piecdesmit līdz divsimt piecdesmit latiem, bet juridiskajai personai—no piecsimt līdz divtūkstoš piecsimt latiem.

Saskaņā ar Kodeksa 7.pantu nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi, kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā; lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību.

Likumības princips tiek nodrošināts tā, ka katrā nākamajā stadijā tiek pārbaudīta iepriekšējās stadijas likumība un pieņemto nolēmumu pamatotība.

Atbilstoši Kodeksa 243.pantam pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras Kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un

noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Savukārt Kodeksa 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Pārbaudot un novērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka augstāka iestāde, atbilstoši Kodeksa normām, ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētījusi visus lietas apstākļus to kopumā, pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus un, konstatējot administratīvā pārkāpuma esamību, pieņēmusi tiesisku un pamatotu lēmumu, atzīstot, ka SIA izdarīja Kodeksa 41.panta otrajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Augstākai iestādei un tiesai adresētajās sūdzībās pamatā ietverti vieni un tie paši argumenti. Tiesa atzīst, ka augstākas iestādes Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc pievienojas augstākas iestādes lēmuma motivācijai. Līdz ar to saskaņā ar Kodeksa 289.$^{13}$panta trešo daļu šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Papildu par sūdzībā ietvertajiem argumentiem tiesa norāda turpmāk minēto.

Sūdzības iesniedzējas apgalvojumu, ka tā nodarbināja /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/ saskaņā ar 2012.gada 10.aprīlī noslēgtajiem darba līgumiem un, ka starp SIA un /pers. E/ nav pastāvējušas darba tiesiskās attiecības, tiesa atzīst par nepamatotu.

Tiesai nav pamata apšaubīt paskaidrojumos *(lietas 24.-27.lapa)* un aktā *(lietas 31.lapa)* konstatētos faktus, ka starp sūdzības iesniedzēju un darbinieku /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ pastāvēja darba tiesiskās attiecības, un minētie darbinieki savus pienākumus SIA struktūrvienībā veica bez rakstveidā noslēgtiem darba līgumiem, jo minētie darbinieki ar parakstu apliecinājuši paskaidrojumos un aktā fiksēto ziņu patiesumu.

Ja pieteicējs iestādes apgalvojumus uzskata par nepamatotiem, viņam ir jāiesniedz pierādījumi, kas apliecina pretējo. Personai savu iespēju robežās ir jāpiedalās pierādījumu savākšanā, it īpaši, ja persona vēlas pierādīt apstākļus, kurus tikai viņa pati var apliecināt *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 20.janvāra senatoru kolēģijas lēmumu lietā Nr.SKA-133/2009).*

Lietas materiāliem pievienots /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ paskaidrojums *(lietas 14.-16.lapa),* ar kuru atsaukti VRS sniegtie paskaidrojumi, jo paskaidrojumi VRS amatpersonām sniegti morālas iespaidošanas un draudu ietekmē. Turklāt no paskaidrojumu satura izriet, ka rakstveida darba līgumi ir bijuši noslēgti pirms darba pienākumu uzsākšanas.

Tiesa nepiešķir ticamību /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ vēlāk sniegtajiem paskaidrojumiem, jo pirmajiem paskaidrojumiem uz vietas (fiksēti paskaidrojumos un aktā par konstatētajiem faktiem) ir piešķirama augstāka ticamības pakāpe, jo tie tika sniegti notikuma faktiskajā vidē un personai sākotnēji netiek dots laiks un iespēja saskaņot paskaidrojumu saturu ar citām ieinteresētām personām, šajā gadījumā—SIA. Turklāt lietas izskatīšanas gaitā netika gūts pierādījums tam, ka iepriekš minētās personas paskaidrojumus VRS amatpersonām būtu sniegušas morālas iespaidošanas un draudu ietekmē.

Darba likuma 40.panta piektā daļa paredz, ka darba līgumu sagatavo divos eksemplāros, no kuriem viens glabājas pie darbinieka, otrs—pie darba devēja.

Izvērtējot sūdzības iesniedzējas iesniegto 2012.gada 10.aprīļa rakstveida darba līgumu Nr.7. – 10 *(lietas 63.-66.lapa*), kas noslēgts attiecīgi starp SIA un /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/, darba līguma reģistrācijas žurnālu *(lietas 56.lapa)*,darba laika uzskaites tabeli par laika periodu no 2012.gada 1.aprīļa līdz 2012.gada 30.aprīlim (*lietas 71.lapa*), 2012.gada 12.aprīļa darba aizsardzības instruktāžu darba vietā *(lietas 81.-82.lapa)*, 2012.gada 12.aprīļa darba aizsardzības ievadapmācību *(lietas 83. – 84.lapa)* un 2012.gada 12.aprīļa apmācību protokolu par darba vides riska novērtējuma rezultātiem un darba aizsardzības pasākumu plānu 2012./2013.gadam *(lietas 85.lapa)*, tiesa konstatē, ka minētie pierādījumi formāli apstiprina faktu, ka ar /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ bija noslēgti darba līgumi. Tomēr tiesas ieskatā šie pierādījumi paši par sevi neapstiprina, ka darba līgumi tika noslēgti, pirms nodarbinātās personas uzsāka darba pienākumu veikšanu. Proti, lai arī darba līgumos kā noslēgšanas datums norādīts 2012.gada 10.aprīlis, šīs ziņas ir pretrunā ar citiem lietā konstatētajiem apstākļiem. Turklāt darba līgumi netika uzrādīti pārbaudes laikā, proti, paskaidrojumu un akta par konstatētajiem faktiem sastādīšanas brīdī, pie kam no pilnvarotās personas paskaidrojuma izriet, ka minētie darba līgumi tikuši noformēti 2012.gada 11.aprīlī, lai gan no darba līgumiem redzams, ka tie abpusēji parakstīti 2012.gada 10.aprīlī. Konkrētajā gadījumā tiesa nepiešķir ticamību šiem pierādījumiem, ciktāl tie liecina par darba līgumu noslēgšanu 2012.gada 10.aprīlī. Turklāt minētais ir pretrunā ar pārbaudes laikā iegūtajām ziņām, kuras nostiprinātas VRS pieņemtajos darbinieku paskaidrojumos.

Tiesa atzīst, ja /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/ ar SIA būtu bijis noslēgts rakstveida darba līgums pirms darba uzsākšanas un /pers. E/ ar SIA darba līgums nepastāvētu, un viņš nebija nodarbināts SIA, kā to savos paskaidrojumos lietā norāda SIA, personām būtu zināms par rakstveida darba līgumu noslēgšanu un tām nebūtu pamata sniegt nepatiesu informāciju, ka nav noslēgti rakstveida darba līgumi un, ka tiek nodarbināti SIA, tādā veidā apmelojot SIA.

Kā izriet no lietas materiāliem, 2012.gada 12.aprīlī un 2012.gada 20.aprīlī konstatēts, ka SIA nodarbinājusi /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ bez rakstveidā noslēgtiem darba līgumiem, savukārt no Valsts ieņēmuma dienesta elektroniskās deklarēšanas sistēmas izdrukas ziņas par /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ kā sūdzības iesniedzējas, darba ņēmējiem iesniegtas 2012.gada 12.aprīlī plkst.15.41, t.i., pēc VRS veiktās pārbaudes *(lietas 70.lapa).* Ziņas par /pers. E/ kā sūdzības iesniedzējas darba ņēmēju nav iesniegtas.

Tiesa atzīst, ka minētais norāda vien uz apstākli, ka minētās personas uz 2012.gada 12.aprīli un 2012.gada 20.aprīli tika

nodarbinātas SIA bez rakstveidā noslēgta darba līguma, un arī tad, ja sūdzības iesniedzējai bija mērķis darba attiecības ar minētajām personām noformēt rakstiski, pārbaudes brīdī tas nebija izdarīts, un sūdzības iesniedzēja kā darba devēja, bija pielaidusi personas pie darba pienākumu izpildes bez rakstveida darba līguma.

2012.gada 15.maijā SIA pilnvarotās pārstāves paskaidrojumā norādītie apstākļi, ka dati par nodarbinātajām personām iesniegti novēloti, jo grāmatvede nestrādāja 2012.gada 11.aprīlī pilnu darba dienu, un 2012.gada 12.aprīlī uz darbu atnāca plkst.14.00 *(lietas 40.lapa)*, tiesas ieskatā neatbrīvo sūdzības iesniedzēju no pienākuma iesniegt normatīvajos aktos noteikto informāciju.

Saskaņā ar Augstākās tiesas Senāta atziņām, vēlāk iesniegti pierādījumi rada lielākas šaubas par to ticamību *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 26.janvāra spriedumu lietā Nr.SKA-45/2009).*

Ievērojot minēto, tiesa uzskata, ka lielāka ticamība piešķirama VRS un VDI konstatētajiem lietas apstākļiem, nevis sūdzības iesniedzējas norādītajam, jo sūdzības iesniedzēja ir ieinteresēta sniegt paskaidrojumus savā labā un izvirzīt apstākļu sev izdevīgu versiju, lai izvairītos no saukšanas pie administratīvās atbildības.

Papildus minētajam tiesa kā nepamatotu noraida sūdzības iesniedzējas apgalvojumu par to, ka /pers. E/, kurš nepārvaldot latviešu valodu, parakstot RRVDI sastādīto aktu latviešu valodā, nav sapratis tā saturu un jēgu, jo lietas materiāli nesatur ziņas, kas pierādītu sūdzības iesniedzējas minēto apgalvojumu. Tiesa vērš uzmanību, ka no audio un video ierakstā fiksētās sarunas konstatējams, ka RRVDI pārstāvis ar /pers. E/ runājis viņam saprotamā valodā, proti, krievu valodā, un pirms akta parakstīšanas paskaidrojis, ka aktā ir ietverta tā informācija, kuru sniedzis /pers. E/. Turklāt, lai pārliecinātos, kas tas ir par aktu, /pers. E/ pieaicinājis SIA darbinieci /pers. AA/, kura ar putekļu sūcēju tīrīja transportlīdzekļa salonu, pēc kā /pers. E/ parakstījis aktu. Līdz ar to secināms, ka /pers. E/ bija skaidri saprotams aktā ierakstītais teksts un tā saturs.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka, pamatojoties uz Dokumentu juridiskā spēka likuma 4.panta pirmo daļu /pers. A/ un /pers. B/ paskaidrojumiem nav juridiska spēka un tie nav atzīstami par pierādījumiem, jo tie nav parakstīti no VRS amatpersonas puses, kura šos paskaidrojumus ir pieņēmusi.

Dokumentu juridiskā spēka likuma 4.panta pirmā daļa noteic, lai dokumentam būtu juridisks spēks, tajā iekļauj šādi rekvizīti: 1) dokumenta autoru nosaukums; 2) dokumenta datums; 3) paraksts. Tiesa konstatē, ka /pers. A/ paskaidrojums nesatur visus minētos dokumentu rekvizītus, proti, tas nesatur dokumenta rekvizītu—paraksts, jo VRS amatpersona, kas pieņēmusi paskaidrojumu, to nav parakstījusi, tādējādi paskaidrojums neatbilst minētajām likuma prasībām. Tomēr tiesas ieskatā minētais trūkums konkrētajā gadījumā nav uzskatāms par tik būtisku pārkāpumu, kas liegtu personai saprast, kura persona ir pieņēmusi no viņa paskaidrojumu, turklāt no paskaidrojuma beigās minētās frāzes „no maniem vārdiem pierakstīts pareizi un izlasīju" ir nepārprotami secināms, ka minēto paskaidrojumu ir aizpildījusi un pieņēmusi paskaidrojuma sākumā norādītā VRS amatpersona. Savukārt /pers. B/ paskaidrojums satur dokumenta rekvizītu—paraksts, jo VRS amatpersonas, kas pieņēmusi paskaidrojumu paraksts redzams nevis paskaidrojuma daļā „Paskaidrojumu pieņēma", bet paskaidrojuma ailē „Dzimšanas datums, vieta", atrunājot izdarīto teksta labojumu.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka 2012.gada 12.aprīļa VRS amatpersonu iegūtie paskaidrojumi nav izmantojami VDI uzsāktajā administratīvajā procesā, jo to iegūšanas tiesiskais pamatojums nav skaidrs un norāda, ka VRS kompetencē neietilpst kontrolēt darba likumdošanas ievērošanu.

No lietas materiāliem izriet, ka VRS 2012.gada 12.aprīlī ir veikusi pārbaudi SIA struktūrvienībā ar mērķi atklāt pārkāpumus, kas saistīti ar ārzemnieku ieceļošanas, uzturēšanās un nodarbinātības nosacījumu ievērošanu Latvijas Republikā. Pārbaudes rezultātā netika konstatēti pārkāpumi imigrācijas jomā, bet papildus konstatēti pārkāpumi, kas saistīti ar darba tiesisko attiecību nodibināšanu —SIA tiek nodarbināts /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/ bez rakstveidā noslēgta darba līguma. No minētām personām pieņemti rakstveida paskaidrojumi *(lietas 23-27.lapa).*

Robežsardzes likuma 13.panta 15.punkts noteic, ka robežsardzes uzdevums ir kontrolēt, kā tiek ievēroti noteikumi par ārzemnieku ieceļošanu, uzturēšanos Latvijas Republikas teritorijā.

Imigrācijas likuma 3.pants noteic, ka ārzemnieku ieceļošanu un uzturēšanos Latvijas Republikā atbilstoši savai kompetencei dokumentē un kontrolē Valsts robežsardze. Savukārt imigrācijas likuma 9.panta pirmā daļa noteic, ka ārzemniekam, kurš vēlas nodibināt darba tiesiskās attiecības, noslēdzot darba līgumu, nepieciešama darba atļauja.

Saskaņā ar Darba likuma 38.panta otro daļu darba devējam ir pienākums nodrošināt Darba likuma 35.panta trešajā daļā minēto dokumentu (sagatavojot darba līgumu, darba devējam ir pienākums pieprasīt, lai ārzemnieks uzrāda vīzu vai uzturēšanās atļauju, kā arī darba atļauju, ja atbilstoši normatīvajiem aktiem šāda atļauja ir nepieciešama [..]) kopiju vai atbilstošas informācijas uzglabāšanu visā ārzemnieka nodarbināšanas laikā un to uzrādīšanu pēc uzraudzības un kontroles institūciju pieprasījuma.

Kodeksa 226.$^{1}$ panta trešā daļa noteic, ka Valsts robežsardzes amatpersonas ir tiesīgas sastādīt protokolu par administratīvo pārkāpumu, ja izdarīti administratīvie pārkāpumi, kuru izskatīšana ir VRS kompetencē, kā arī citi administratīvie pārkāpumi, kurus, veicot savus dienesta pienākumus, konstatējuši robežsargi.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka VRS amatpersonām, veicot savus dienesta pienākumus, ir tiesības ne tikai veikt ārzemnieku ieceļošanas, uzturēšanās un nodarbināšanas nosacījumu ievērošanas kontroli un profilaksi, jo administratīvo pārkāpuma, kas saistīts ar strādāšanu bez darba atļaujas (Kodeksa 189.$^{1}$pants) vai ārzemnieka nodarbināšanas aizlieguma pārkāpšanu (Kodeksa 189.$^{2}$pants) izskatīšana atbilstoši Kodeksa 226.$^{1}$ panta pirmajai daļai ir VRS kompetencē, bet arī veicot uzraudzības funkciju, konstatēt citus administratīvos pārkāpumus, kuriem ir administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes un, kuru izskatīšana nav VRS kompetencē.

Līdz ar to secināms, ka /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ paskaidrojumu, ko 2012.gada 12.aprīlī VRS amatpersonas ieguva, īstenojot VRS darbību regulējošajos normatīvajos aktos noteiktās pilnvaras, ir pieļaujams izmantot kā pierādījumu administratīvā pārkāpuma lietvedībā. Tādējādi VDI bija tiesības izmantot un vērtēt VRS veiktās ārzemnieku ieceļošanas, uzturēšanās un

nodarbinātības nosacījumu ievērošanas pārbaudes ietvaros iegūtos pierādījumus. Turklāt administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros paskaidrojumos norādītās ziņas ir pārbaudītas un apstiprinājušās.

SIA norāda, ka VRS pārsūtot pārbaudes materiālus RRVDI, ir pārkāpusi Kodeksa 238.[1]panta pirmajā daļā noteikto lēmuma par materiālu nosūtīšanu pēc piekritības pieņemšanas termiņu, kā arī nav pieņēmusi minēto lēmumu.

Kodeksa 17.nodaļa noteic administratīvo pārkāpumu lietu pakļautību. Kodeksa 226.[1]pantā ir uzskaitīti tie pārkāpumi, kuru izskatīšana ir pakļauta VRS. Starp pantā uzskaitītajiem pārkāpumiem nav minēts Kodeksa 41.panta otrajā daļā paredzētais pārkāpums par darba līguma nenoslēgšanu rakstveida formā. Tiesa konstatē, ka kodeksa 41.pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu lietu izskatīšana ietilpst VDI kompetencē (Kodeksa 215.[3] pants).

Kodeksa 206.pants noteic, ka attiecīgās institūcijas (amatpersonas), kas pilnvarotas izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas, izskata tās saskaņā ar savu kompetenci, kas noteikta Kodeksā.

Kodeksa 238.[1]pantā noteikts, ka saņemot pieteikumu vai citus materiālus par administratīvo pārkāpumu, Kodeksa 247.pantā minētajām personām diennakts laikā jāsastāda administratīvā pārkāpuma protokols vai jāpieņem viens no šādiem lēmumiem: 1) par lietvedības uzsākšanu administratīvā pārkāpuma lietā; 2) par atteikšanos uzsākt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā; 3) par materiālu nosūtīšanu pēc piekritības; 4) [..]. Izņēmuma gadījumā šādu lēmumu var pieņemt desmit dienu laikā. Lēmumu var noformēt kā atsevišķu dokumentu vai rezolūciju.

Ievērojot kodeksa regulējumu attiecībā uz administratīvo pārkāpumu lietu pakļautību, tiesa konstatē, ka VRS amatpersonai, saņemot pārbaudes materiālus par administratīvo pārkāpumu, bija jāpieņem kodeksa 238.[1]panta pirmās daļas 3.punktā minētais lēmums par materiālu nosūtīšanu pēc piekritības attiecīgās pašvaldības administratīvajai komisijai.

No lietas materiāliem izriet, ka VRS amatpersona lēmumu par pārbaudes materiālu nosūtīšanu, kurš noformēts atsevišķā dokumentā (vēstulē) pieņēmusi 2012.gada 17.aprīlī *(lietas 22.lapa),* savukārt SIA struktūrvienībā pārkāpums konstatēts 2012.gada 12.aprīlī, un ziņojums par veikto pārbaudi un konstatētajiem pārkāpumiem iesniegts 2012.gada 13.aprīlī, tādējādi secināms, ka nav ievērots lēmuma par materiālu nosūtīšanu pēc piekritības pieņemšanas termiņš.

Administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas procesā ir noteikti vairāki procesuālie termiņi, piemēram, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 238.[1]pantā noteiktais administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas termiņš, 270.pantā noteiktais lietas izskatīšanas termiņš, taču tie ir vērsti uz to, lai administratīvā pārkāpuma lieta tiktu izskatīta kodeksa 37.pantā noteiktajā soda uzlikšanas termiņā, kas ir ar noilguma raksturu. Proti, pēc šā termiņa beigām personai vairs nevar uzlikt sodu un lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir jāizbeidz, ja līdz lietas izskatīšanas brīdim minētais termiņš ir pagājis. Taču ar lietas izskatīšanu saistīto procesuālo termiņu pārkāpums, ja lieta pēc būtības izskatīta 37.pantā noteiktā soda uzlikšanas termiņa ietvaros, pats par sevi nav pamats, lai izbeigtu administratīvā pārkāpuma lietu un personu atbrīvotu no administratīvās atbildības *(sk. Senāta 2008.gada 29.maija sprieduma lietā Nr.SKA-218/2008 10.punktu)*. Procesuālo termiņu pārkāpums ir procesuāls pārkāpums, kura nozīme un ietekme uz lēmuma tiesiskumu jāizvērtē katrā konkrētā lietā atsevišķi, jo, kā atzīts Senāta praksē, procesuālu pārkāpumu dēļ administratīvais akts atceļams tikai tad, ja attiecīgais procesuālais pārkāpums ietekmē administratīvo aktu pēc būtības, tas ir, ja iespējama cēloņsakarība starp procesuālās normas pārkāpumu un procesa rezultātu *(sk. Senāta 2007.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-52/2007 12.punktu un 2004.gada 23.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-216/2004 9.punktu)*.

Saskaņā ar Kodeksa 37.panta pirmo daļu (*redakcijā, kas bija spēkā līdz 2012.gada 30.jūnijam*) administratīvo sodu var uzlikt ne vēlāk kā četru mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas, bet, ja pārkāpums ir ilgstošs, —četru mēnešu laikā no tā atklāšanas dienas. Ja lietā nepieciešams saņemt eksperta atzinumu, administratīvo sodu var uzlikt ne vēlāk kā sešu mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas vai atklāšanas dienas.

Tiesa konstatē, ka Kodeksa 41.panta otrajā daļā paredzēto pārkāpumu (darba līguma nenoslēgšanu rakstveidā) VRS ir konstatējusi 2012.gada 12.aprīlī un VDI 2012.gada 20.aprīlī, savukārt sākotnējais lēmums pieņemts 2012.gada 23.maijā. Tādējādi tiesa secina, ka ir ievēroti Kodeksa 37.panta pirmajā daļā noteiktie administratīvā soda uzlikšanas termiņi.

Tā kā konkrētajā gadījumā minētais pārkāpums nav uzskatāms par tādu, kas būtu vērtējams kā būtisks pārkāpums, jo tas nevarēja ietekmēt un neietekmēja VRS amatpersonu pieņemtajos paskaidrojumos darbinieku norādīto ziņu patiesumu, kā arī to ticamību apstiprina pārējās administratīvā pārkāpuma lietvedībā iegūtās ziņas, un sūdzības iesniedzēja neapstrīd to apstākli, ka SIA nodarbinājusi paskaidrojumos norādītos darbiniekus, tādējādi nav redzama cēloņsakarība starp procesuālās normas pārkāpumu un procesa rezultātu (administratīvā soda piemērošana sūdzības iesniedzējai par izdarīto pārkāpumu). Līdz ar ko nav pamata atcelt Lēmumu tādēļ, ka lēmums par materiālu nosūtīšanu pēc piekritības (VDI) pieņemts 5 dienas pēc pārkāpuma konstatēšanas fakta.

Līdz ar to tiesa secina, ka SIA vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēta Kodeksa 41.panta otrajā daļā, ir pierādīta, vērtējot visus lietā esošos pierādījumus kopumā.

Tiesa uzskata, ka Darba likuma 41.pantā ietvertās tiesību normas ir vērstas uz darbinieka tiesību aizsardzību civiltiesiska strīda gadījumā, tādēļ atzīstams, ka personas nodarbināšana bez rakstveidā noslēgta darba līguma kvalificējama kā būtisks darba tiesisko attiecību regulējošo normatīvo aktu pārkāpums.

Turklāt tiesa norāda, ka darba devēja apzināta rīcība, neslēdzot darba līgumu rakstveidā, rada zaudējumus ne tikai darbiniekam, bet skar arī valstiski nozīmīgu funkciju izpildi nodokļu iekasēšanā, tādējādi darba devēja darbība aizskar arī visas sabiedrības intereses.

Konkrētajā gadījumā SIA par Kodeksa 41.panta otrajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu uzlikts naudas sods 2500 latu apmērā, kas atbilst minētā panta un daļas sankcijā norādītajam sodam. Tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā SIA administratīvais sods piemērots pamatoti un tiesiski, līdz ar to, ņemot vērā administratīvā soda preventīvo raksturu, tiesa uzskata, ka ar to ir iespējams izpildīt Kodeksa 1.pantā noteikto administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevumu — novērst tiesību pārkāpumus, audzināt

pilsoņus likumu precīzas un stingras audzināšanas garā, audzināt cieņas pilnu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā un sasniegt Kodeksa 22.pantā noteikto administratīvā soda mērķi—administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Savukārt, pārējos sūdzības iesniedzējas argumentus tiesa nevērtē, ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas, proti, kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (*sk., piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)).* Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu lietā 10153/82 Austria).*

Tiesa secina, ka nevienu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiecas uz faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem un būtu par pamatu likumīga Lēmuma atcelšanai, sūdzības iesniedzēja nav norādījusi.

**Rezolutīvā daļa**

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 1., 22., 32.-34., 289.$^{6}$, 289.$^{12}$, 289.$^{13}$, 289.$^{17}$ un 289.$^{18}$ pantu, tiesa

**nosprieda**

**Atstāt negrozītu** Valsts darba inspekcijas 2013.gada 14.jūnija lēmumu Nr.04/289-2013-01-09/534, bet SIA „ARARAT", reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, sūdzību **noraidīt**.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, iesniedzot sūdzību Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedums sagatavots un pieejams 2013.gada 12.novembrī.

Tiesnese D.Treija